

Sevdalı Semazen

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Eylül 2019

Mavinin istilasına tanık Tanrı, bir havarinin mizacında salınan sarkaca duyduğum özenti belki de bir öz eleştiri şimdi kumpas mağduru bir gölgenin uğultusuna maruz kalan gecenin son demlerinde satırlar çaldığım ahret göğün de menkıbesi soytarı bir sitemde saklı ne de olsa güzergâhı aşkın bunca yaralı beyit ve tercüme ettiğim her acının farkındalığına nail olan bir peri, irili ufaklı düşlerden dökülen kırıntılarını nimet diye öpüp de başına koyan bir şiir.

Perdelerin uçuşturduğuna kani gölgem.

Gölgemin de olmadığına kani fevri sevdam.

Boyutsuzluğun ardına çakıl taşları serptim ve mahmuzladım göğü de zümreyi de geçit vermeyen her aşka taziyelerimi sundum gündüz gözüyle hayra yordüğüm her şiire de verip veriştirdiğim bir mağlup düşü evlat edindiğim belki de hayırlı bir evlat olmaya asla hayır diyemediğim.

Sükûnun çizelgesinde saklı bir hatırayım.

Bir sözcük tufanının ortasında kala kaldığım ölümün ta kendisiyim belki de giyindiğim her yarım kalmış ukdeyi sevdalı bir semazenin de tininde aykırılığımıza biat sevgiyi dillendirdiğim her şiirime asarken yüreğimi gerdanlık niyetine.

Soyut tüm mefhumlar.

Somut ne kaldıysa geride perdeleyen gözlerimi izafı bir perde aslında nadasa aldığım mutluluk büyük bir kıvançla uzak dururken minnet etmediğim her vefasız kibre delalet bunca sanıyı illa ki ittiğim ellerimden kayıp düşen bir ferman işte sonlandıramadığım geveze dilimde saklı her fedai düş ve kalemin mizacına yenik düştüğüm bir buse kondukmak sevginin alınına dokunmaya dahi kıyamazken sevdiklerime yaralı bir kuşun ta kendisi kuş bakışı serdiğim özleme binaen sözcüklerin kefareti ödediğim bir şiir öncesi.

Sınandığımıza delalet olsa olsa.

Sevici bir gölgeyi tarumar edip aydınlığa düşkünlüğümü gece ile dizginlediğim belki de mazinin kepengini hala indiremediğim.

Balyoz yiyen mıntkasında yüreğin geçit vermez sair duygu.

Şaibeli sevdalara korkarak yaklaştığıma mı yanayım yoksa usulca baktığım perdeden aslında kendimi seyrettiğim içimdeki aynadan.

Öğün kaçırdığım bir ömür, göğün temennisi mi yoksa sarkıttığım bu ipe tırmanıp da yerin merkezine yaptığım yolculuk oysaki ben bir yıldız olmanın hayali ile hep de uzak durduğum yeryüzünde ayrı kaldığım o zümreyi uzaklardan seyredip içimdeki devasa rahmeti asla indirgemedem saklı kaldığım kozamda örtüşen bunca kuşu bir azametle fırlattığım mıdır havaya uçuşan her kanadı bin bir yeis ile kucaklayan Tanrı...

Sevdalı semazen.

Şaibeli eksen.

Akla zarar insanlar ve burunlarından soludukları öfke.

Nazarında ömrün bir kelaynak kuşu ve örtüşen mizacımla aslında itibar etmediğim şen şakrak hayatların soluk edası ve işte demlendiğim her günü geceden ibaret sanıp da ömrü bir kavşakta terk edilmişliğim.

Sapladığım her ok aslında kayalara tırmanan bir denizyıldızı elbette aşkın fevri gölgesinde uzanmanın verdiği o coşku ait olmayı dilediğim bir rotada saklı tutulması tüm hezeyanlardan düşen payıma.

Tereddüt etmeden sevdiğim iklimin nazarında aykırı bir rüzgâr olmam elbette umurunda olmasa da kimsenin ben sancağıma sahip çıkıp tutuşan eteklerime kova kova su döküyorum şiir mizaçlı bir yangında kurtarıyorum ilk olarak imgelerimi ve çat kapı gelen hüznle tokalaştığım asırlara dayanan yalnızlığıma sadece Tanrı iken sahip çıkan haşmetli namelerin efkârına tav olup körüklüyorum içimdeki ateşi.

Ne öldüğüm.

Ne içimdeki yarayı sövdüğüm ve işte muteber bir d/okunuşla hizaya geliyor cümlelerim ne de olsa kazasını kılıyorum yaşamadığım yılların oysaki deli fişek bir coşku ile baş kaldırdığım bunca insandan mirastır bana yazmaya sevdalı bir huzurlu seferberlik ki yüreğin kıblesinde dinginliğe hasret ve meftun bir rüzgârı çağırıyorum dudaklarımdan dökülen ıslıkla ve dümeni yeniden kırıyorum gaipten gelen bu coşkunun da son durağına gelememenin verdiği kırgınlık ve hicapla ruhuma iyi gelen acılara...

Ayraç, yalnızlığın hükümranlığında maviden ibaret bir demet gülüş armağan ediyor, rengin de ibaresi iken uçuşan bunca konfeti.

Neyi muhafaza ediyorsak artık, bir resmin kimliğinde ç/alıntı bir şarkı ve makûs düşlerin sıra dışılığında gaipten gelen bir uğultu.

Ses etmediğim kadar kutluyorum zaferini ölümün ve kocaman bir parantez açıyorum içimde saklı utkun de penceresine konan aşk meleğine muzipçe b/akarken Tanrı.

Tanrısızlığın yollarında kaybolan insanlar ve hala saklı tutuyorum inancımı ne de olsa her biri bulacak gitmeleri gereken yolu.

Bir nazire.

Siklamen renkli bir düş.

Gönülsüz bir feryat aslında içime kapandığım ömrün de savurduğu bir vaveyla şimdi muhatabım olan yalnızlık aklımı kurcalarken gidemediğim uzaklığın yakınlığını hesap ediyorum aslında her yakın addedilenin de ne kadar uzak olduğunu.

Keşmekeş duygular satırlarda yangına sebebiyet veriyor ve yandığım kadar bu eziyeti savuşturuyorum göğün temennisi illa ki sarkıtın eridiği ve yüreğin elzem ihtiyacı her damlayı içine çekmek ve nihayetinde boğulmak bu salkım saçak yalnızlığın da manifestosu iken uğradığım yıkım.

Kelamın sonu olmadığı gibi sevginin de erişemediği uzaklık yok ve sakalım olmadığı için söz geçiremiyorum yetim niyazlarımın tek şahidine ruhumu sunarken bir de gönül gözünde kaçkın bir eda ile sevgiyi şiar edinmenin de neresi yanlış demenin meali iken sessizliğimle protesto ettiğim sevgisiz dünyaların geride bıraktığı iz.

Bazen soluduğum hava ağır geliyor bazense solan çiçekleri atmaya kıyamıyorum ve bunca çiçeği kime ne akla hizmetle sunduğumu değil neden bir demet çiçeğe sahip olamadığımı soruyorum içimdeki kırık vazoya ve sevgiyi büyüten her katrede sevgisizliği ile evreni talan edenlere söyleniyorum ve bilinmezliğin gücüne yenik düşüp yeniden susuyorum.

Karanlığın açmazında ve sair düşlerin de aymazı iken nail olduğum tüm gerçekler ve gerçek ötesi bir yanılığ ile sırların serlere sunduğu mazeret.

Öykündüğüm hiçbir hayat yok ki madem bir de öncemde öldürdüklerime göz gezdiriyorum ve özümde saklı her şeyi korumanın verdiği öz güvenle ara sıra kendime yabancılaşsam da biliyorum yedimdeki insanım ve eğer erersem yetmişime arz-talep dengesini koruyamadığım için hala yanılığ yükleneceğimi de biliyorum bir o kadar hayal kırıklığı ve pişmanlık.

Savrulmakla savunmak arasında gidip geldiğim ve işte övünç duyduğum izafi ama sabit kıldığım rotamda pekmez tadında bir sevinci ekşimiş bir yüzle içip düşüşe geçen mutluluğun de peçesini indirip aslında pençe atan vahşi hayvanlar gibi sırtan bir sevinçle kundaklıyorum dünün yalnızlığını ve biliyorum ki; bu yalnızlığımla sınıyorum ilk günden beri.

Bir ihanet ise uğramadığım.

Bir ihanet ise addedilen aslında kendime ihanet ettiğim.

Gönül kompartımanındaki bu tıkiş tıkiş yolculuk ve her şeye rağmen mutluluğu ara sıra hissettiğim en azından sevdiklerime sunduğum güleç yüzümde solan gamzeleri yazdığım ve yazmadığım onca şiirin.

Eğer ki bir iltifat ise b/eklediğim sadece sabrımı saklı tutuyorum yol yorgunu bir şiiri daha baş göz etmek adına günü de hangi acıyla kapadığım...

İflah olmaz bir hayalperest olmanın de sebili adeta dinmeyen rahmet ve sadece benim tanık olduğum her sıra dışı günü sıradanlığa armağan edip sıra dışılığım da bin bir bahane bulduğum.

Gidemediğim her yere gönderdiğim ruhum ve duygularım ve bedenimle ait olduğum mekândan taşan bunca duyguyu satırlara yığma telaşı ile bedenimden ayrı bir dünyanın sefasını sürdüğüm ve cefadan yana derdim de yok iken.

Saçımın bir buklesi.

Hazanın da askıntı olan melankolik mizacı.

Şakıyan hiçbir şarkıyı da izah edemezken yazdığım her satıra konuk olan notaların dinginliği ile kendimle uzlaşmak adına yaşadığım ve yaşattığım muteber bir yolculuk yaşadığımı değil yazdığımı beyan ettiğim o gizemli pencerenin de kırık kanadında ölü bir iklimle baş başa kalmışlığım tıpkı efsunlu kalemin muhbiri olduğu yalnızlığın akan çatısı.